

TAKAISIN EKKLESIAAN I

Väinö Hotti

Taivasikävä

”Autuaat ne, joilla on koti-ikävä – he pääsevät kotiin!”



(nettikuva)

Kristityn vaellus

JOHN BUNYAN
28.11.1628 – 31.8.1688

*”Silloin näin unessani, että mies alkoi juosta. Hän ei ollut ehtinyt omalta oveltaan kauas, kun hänen vaimonsa ja lapsensa alkoivat huutaa häntä palaamaan. Mutta mies pisti sormensa korviinsa ja juoksi eteenpäin huutaen: **”Elämä! Elämä! lankaikkinen elämä!”** (Luuk.14:26). Hän ei katsonut enää taakseen (1 Moos.19:17), vaan pakeni nopeasti tasangon halki” (John Bunyan, Kristityn vaellus, s.14).*

MARTTI LUTHER



(nettikuva)

10.11.1483 – 18.2.1546

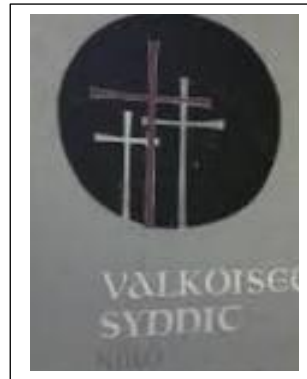
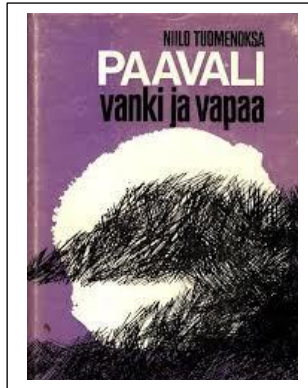
”Minä pyydän, että ihmiset olisivat minun nimeni suhteen vaiti eivätkä nimittäisi itseään luterilaisiksi, vaan kristityiksi. Mikä on Luther? Ei tämä oppi minusta ole, eikä minua ole ristiinnaulittu kenenkään edestä. Paavali ei voinut sietää, että kristityt nimittivät itseään hänen tai Pietarin mukaan. Kuinka sitten minä, vaivainen, haiseva matosäkki voisin antaa Kristuksen lasten nimittää itseään minun kurjan nimeni mukaan? Ei niin rakkaat ystävät, vaan hävittäkäämme juuria myöten puoluenimet ja ottakaamme kristityn nimi hänen mukaansa, jolta oppimmekin on! Minä en ole enkä tahdo olla kenenkään mestari. Yksin Kristus on meidän Mestariimme.”

Martti Luther; Ole turvallisin mielin – kokoelmassaan



(nettikuva)

NIILO TUOMENOKSA
21.5.1893 – 8.12.1967



(nettikuvat)

VALTAKUNTAKRISTITTY : PAAVALI – VANKI JA VAPAA

”Paavali oli onnellisesti vapaa ihailijoista ja ehkä sillä hetkellä vihamiehistäkin. Kristus oli puhunut hänelle maailmanlaajuisesta työkentästä, kaatanut hänen tajunnassaan raja-aidat ja asettanut hänet siihen korkeuteen, josta Jumalan valtakunta näkyy kokonaisuutena. Paavali kammosi myöhemmin kaikkea omaan nimeensä sidottua kristillisyyttä” (emt. s.69).

”Jumala porrastaa askelemme ystäviensä elämään. Ahdistukset kaatavat aitauksia ja yhteisissä itkuissa häviää erottava kylmyys” (90).

”Suuntakristillisyydestä valtakunnan kristityksi pääseminen lunastetaan karvilla menetyksillä” (107).

”Seurakunnan ulommainen raja oli siellä, missä yksikin kristitty oli kilvoittelemassa elämään johtavalla tiellä. Organisaatiota, järjestelmää, oli, mutta koossapitävä voima oli organismissa, elimellisessä kristittyjen keskinäisessä yhteydessä” (174).

”Eräässä mielessä Paavali ei lähtenyt mistään seurakunnasta eikä tullut mihinkään. Hänhän liikkuu Kristuksen ruumiin piirissä, joka oli hänen seurakuntansa” (175).

”Hänellä (kristityllä) on yhteys kaikkeen hengelliseen elämään...On totisia aitojen, jopa muurienkin rakentajia. Pyhälle Hengelle ne ovat olemattomia. Meitä kaikkia rakastava Kristus ei tiedä niistä mitään sulkiessaan meidät paimenrakkautensa syleilyyn. Ne ovat ihmisrakennelmia, joskus korkeita, väliin häijyn vahvoja, mutta romutettavaksi tuomittuja. Nytkin vielä jumalanpalveluksessa yhteen ääneen tunnustamme: ”Minä uskon pyhain yhteyden, pyhän yhteisen seurakunnan...” (175).

”Paavalikin oli joutunut jonkin ryhmän suosikiksi. Hänen mielestään kristillisyydessä ei saanut olla paavalilaisia, hänen nimeensä vannojia eikä sellaisia, jotka löivät hänen nimellään rakoa kristittyjen keskinäisiin yhteyksiin. Hän karisti kannoiltaan

omat ihailijansa häätäen heitä Kristuksen käsiin...Yhdelle, siis Kristukselle Jeesukselle, hän tahtoi uskoon tulleet kihlata” (183-184).

VALTAKUNTAKRISTITTY : VALKOISET SYNNIT

”Kun ollaan Kristuksessa niin ei vain häntä lähellä, vaan myös kaikkia niitä, jotka ovat hänessä. Totisen viinipuun oksat eivät ole vain rungon yhteydessä, vaan toistensakin” (Tuomenoksa, Valkoiset synnit, s.78).

”Paavali ei väsynyt etsimästä pääsyä kristittyjen rakkauteen. Vaikka hänen sydäntään kylvetettiin kaikissa ikävissä Jerusalemin kaduilla, ei hänen mieleensä tullut vuokrata omaa rukoushuonetta jostakin Lammasportin luota” (emt. s.77).

”Joka väsyy Kristuksen omiin, väsyy Kristukseenkin” (77).

”Erimielisyyksissämme ja riidoissamme veljellisen rakkauden tulisi olla viimeinen, joka saa häädön. Usein se kuitenkin ensimmäisenä heitetään ulos” (76).

”Mutta niin mielellämme me pahat, itsekkäät ihmiset tahtoisimme Pyhän Hengen varata vain meille, omaa kirkkoa, omaa suuntaa palvelemaan, sitä suureksi tekemään, sitä tukemaan. Karsinaan aidattua Kristusta ei ole olemassa...Kun karsina-aitaa ruvettiin pystyttämään, lähti Kristus pois, sillä hän ei ole meidän sidottavissamme. Herätysliike lakkasi olemasta herätysliike. Voimavaikutukset katosivat. Armolahjat temmattiin pois. Suuri Jumalan Lamppu tukehtui ummehtuneeseen karsinailmaan” (Tuomenoksa, Kristusta kohti, s.126).

KALLIS HUNAJAN PISARA

Thomas Wilcox kirjoittaa Kalliissa hunajan pisarassa:

*”Näinä viimeisinä aikoina olen havainnut, että Herran rakkauden suloiset säteet ovat jonkin verran paistaneet sydämeeni, lämmittäneet tunteitani ja sytyttäneet sieluani, ei ainoastaan sitä varten, että sielussani heijastuisi kiintymys niin suurta rakastajaa kohtaan, kuin minun Vapahtajani on, jonka ylimaallinen rakkaus on kaikkea tietoa ylempänä, Ef.3:19, **vaan että myöskin rakastaisin kaikkia Siionin taivaasta syntyneitä lapsia ja toivoisin heille kaikkea hyvää...** (emt. s.7).*

*”Tee Kristukselle se palvelus kaiken hänen sinua kohtaan osoittamansa rakkauden tähden, että **rakastat hänen köyhiä pyhiänsä ja hänen seurakuntiansa** (halvimpia, heikoimpia, siitäkin huolimatta, että niiden käsitykset voivat olla erilaisia). Ne ovat kaiverretut hänen sydämeensä (niin kuin Israelin lasten nimet Aaronin rintakilpeen, 2 Moos.28:21). Anna niiden olla samoin sinun sydämeesi kaiverrettuina” (61).*

LAHKOHENKI *Tapio Nousiainen / Leipää ja suolaa, ss.106.107*

Lahkohenki – sinä inha henki, sinä **helvetistä nouseva demonihenki**.

Sinä ihmisen omavanhurskaasta lihasta nouseva Kainin henki.

Sinä olet ainoa erehtymätön ja oikeaoppinen raamatuntuntija.

Sinä otat Raamatusta lempioppisi, jonka mukaan ihmisen on pelastuttava.

Sinä sanot, että ellei meikäläinen julista syntiselle synninpäästöä, ihminen on helvetin oma.

Sinä yksin tiedät, mikä on oikea pelastustekniikka, sinä mittaat mittatikulla tukan ja hameenhelman pituuden, sinä määrääät puseron värin.

Sinä määrääät, että Jumalan valtakunnan on oltava kuin fingerpori, **se ei saa ulottua sinun tunkkaisen joukkosi ulkopuolelle**.

Sinä sidot lampaasi riimulla karsinaansa ja varustat heidät sarvilla ja kuonokopalla.

Sinä vihaat kristittyjen yhteyttä ja teet kaikkiesi, etteivät lampaasi kävisi vieraisilla toisella laitumella.

Sinä nimität harhaoppisiksi niitä, jotka eivät astu sisälle sinun kirkkoosi ja rukoushuoneeseesi, niitä, jotka eivät ole meikäläisiä, niitä joilla ei ole sama alttaripalvelus kuin sinulla, jotka eivät puhu samalla nuotilla Kaanaan kieltä kuin meikäläiset, joilla ei ole sama Halleluja ja jotka eivät sano Amenta tarkalleen samalla kohdalla kuin meikäläiset.

Sinä puhut isien uskosta ja vanhurskautat sillä ihmisen ilman omakohtaista uskoa Jeesukseen. Sinä olet mieltynyt perinnäissäntöihin, nöyryyteen, käsien ja jalkojen pesemisiin ja ruokasääntöihin.

Sinä olet saanut aikaan enemmän paha kuin kaikki kristittyjen vainot yhteensä, kuin inkvisitiotuomioistuimet ja polttoroviot.

Sinä olet hukuttanut enemmän uskovaisia ja kääntymättömiä helvetiin kuin synti, sillä sinä sokaiset ihmiset näkemästä kulmakiveä Kristusta, ymmärtämästä, että muuta perustusta ei ole pantu, kuin mikä pantu on ja se on Jeesus Kristus.

Sinä olet tehnyt uskovaiset sokeiksi, niin että he eivät osaa lukea Raamattua ja unohtavat Raamatun sanat, jotka sanovat: **”Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja, ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää.”**

Sinä teet heistä epäjohdonmukaisia omavanhurskastelijoita, sillä he unohtavat tämän Raamatun sanan: ”Jos joku sanoo: ”Minä rakastan Jumalaa”, mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valehtelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, ei se voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt.”

Sinä inha henki, sinä helvetin henki, Apollyon, sinä väkevin eksytys, kavala demonihenki.

Sinä teet uskovaiset sokeiksi ja estät heitä näkemästä, että taivaaseen on vain yksi tie, Jeesus-tie. Sinä estät meitä pitkämielisesti rakastamasta ja sietämästä toisiamme ja vaeltamasta samalla tiellä, mihin saakka kukin olemme ehtineetkin.